

FRANCESC CASADESÚS

«El Grec és un dels agents més importants per a la producció de la temporada següent»

Francesc Casadesús (l'Esquirol, Osona, 1964) és el director del festival Grec des del 2017. El festival d'arts escèniques barceloní va obrir les portes de la 46a edició el passat 29 de juny.

Després de fer una ruta temàtica arreu del món els últims cinc anys —de Grècia i la Mediterrània a l'Àfrica passant pel continent asiàtic, els Estats Units i l'Amèrica Llatina— enguany, el Grec torna al Born. El festival torna a casa conceptualment cercant la connexió amb el públic de la ciutat, la promoció del talent local i la reflexió sobre els principals temes que trasbalsen el continent europeu. Parlem del viatge del Grec, de l'edició que tot just comença, de les sinèrgies que genera i de la salut del sector amb el capità de l'expedició.

Per Laura Tapiolas Fàbregas

Com va sorgir el viatge que ha fet el Grec?

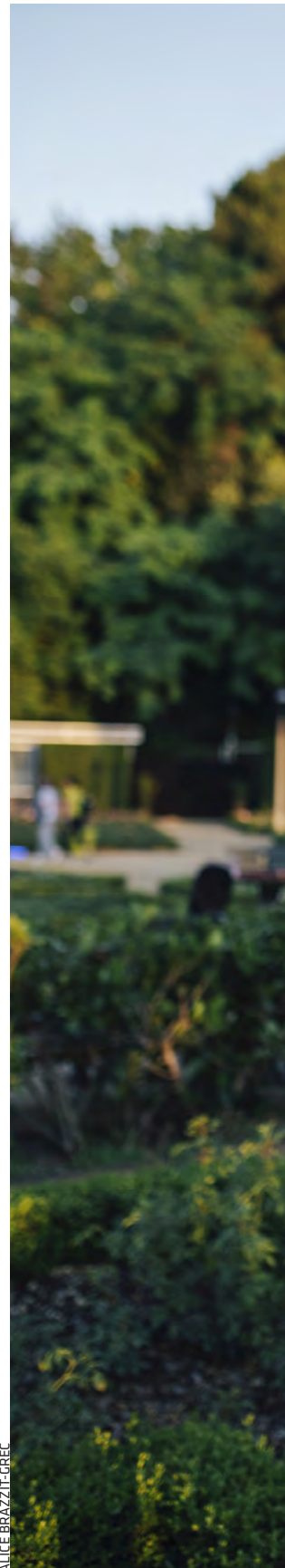
—La idea va sorgir perquè tenia la sensació que al Grec li faltava un fil conductor. Era un paraigua de la programació d'estiu a Barcelona, però jo tenia ganes d'oferir a la ciutat alguna cosa una mica menys superficial. El viatge m'obliga a buscar més. Si focalitzo en un territori, veig més enllà de la superfície, de l'evident. Surto dels grups de moda, dels grups que estan als altres festivals i m'obliga a fer un aprofundiment. Grec que també fa que el festival no sigui només una llista d'espectacles, sinó que aporti un seguit de temes sobre la taula, per debatre'ls i generar conversa.

—Per tant, la geografia condueix el concepte de cada edició.

—Sí. Per exemple, aquest any, tornar al Born, tracta on som ara, què volem. En canvi, l'any passat, amb Àfrica, va ser la qüestió postcolonial i la nostra responsabilitat amb el colonialisme. El 2020, la mirada va ser a l'Amèrica Llatina per tractar la vida i la mort, un tema molt oportú en un any de pandèmia. El 2019, els imperialismes, l'individualisme i els hiperlideratges del món anglosaxó. L'any d'Àsia vam parlar, sobretot, de la crisi econòmica, dels bancs asiàtics i els poders financers... Això és el que buscava: un fil conductor que, més enllà de la geografia, m'ajudés a trobar uns temes de conversa i a harmonitzar el Grec de Montjuïc amb el Grec de ciutat.

—Com es fa perquè el Grec i Barcelona conversin i el festival s'ancori a la ciutat més enllà de l'esdeveniment?

ALICE BRAZZIT-GREC

—De diverses maneres. Treballant en conjunt. Per exemple, amb les sales de proximitat hem establert l'acord On el Teatre Batega. Fem una convocatòria de textos que porten a lectures dramatitzades i, d'aquestes lectures, en coproduïm algunes. Amb les fàbriques de creació, d'altra banda, fem un projecte relacionat amb els museus de la ciutat. Hem proposat també les Beques Premis Barcelona. Després hi ha propostes més grans de suport a la dramaturgia catalana. A la programació hi ha textos d'autors i directors catalans que es troben en diverses sales de la ciutat. Per exemple, a la Sala Beckett, donem suport al seu autor resident, en Llàtzer Garcia; a la Villarroel, al Jordi Casanovas; la Marta Buchaca al Goya...

—Què cal fer per arribar als diversos públics, per ser un festival obert i popular, però alhora reflexiu i generador de debat?

—Trobar l'espai adequat per a cada proposta. El teatre Grec és un espai obert, a l'aire lliure i per dues-mil persones i hi ha un tipus d'espectador que va allà. Però si en aquest espectacle parles del mateix tema que en una sala petita amb un creador emergent, hi ha un traspass i es genera un debat. Cal anar col·locant les peces a poc a poc per construir alguna cosa amb sentit, no només omplir una graella. És com cuinar: no n'hi ha prou amb tirar sal i pebre, has de coure el plat a foc lent perquè tots els gustos es vagin barrejant. Llavors notes els sabors individuals, que, alhora, en conjunt, en generen un de nou. Aquesta és la intenció.

—Quina és la previsió de públic en aquesta primera edició postpandèmica, sense restriccions d'aforament?

—L'ambició és màxima. Nosaltres treballem perquè el teatre estigui ple. No puc dir-te que batrem tots els rècords, perquè la situació econòmica de molta gent no és senzilla. Per això estem posant moltes facilitats, molts descomptes, moltes promocions... Ara mateix, no sé si recuperarem el desequilibri entre el teatre Grec i les sales de la ciutat, que estan costant una mica més. Tot just s'està acabant la temporada, que ha estat difícil, i ara no sabem de què tindrà ganes la gent. L'aire lliure és més atractiu per a tothom, però la programació de les sales és molt bona.

—El Molino és un espai nou per al Grec. Com han plantejat la programació en una sala amb tanta personalitat?

—Per a la programació d'El Molino vaig agafar un comissari, el Vicent Fibla, que és el director del festival Eufònic i coneix més que jo el territori de la *performance*. Volia que hi hagués un aspecte de gènere important. La programació no podia ser una sèrie de concerts, havia de tenir una identitat. És un espai molt simbòlic per la ciutat i, avui, a Barcelona, la qüestió del gènere és molt important. No volíem que El Molino fos un espai de segona fila sinó donar-li un component d'actuali-

ALICE BRAZZIT-GREC

→ tat, de què passa a Barcelona amb la qüestió del gènere i del món *queer*. Hi ha artistes que estan treballant aquesta qüestió des d'una mirada molt contemporània, molt actual. Ens semblava que connectàvem amb el passat d'aquest lloc, però des del present.

—Quin és l'espai del Grec al món musical barceloní?

—Sempre havia tingut dificultats per trobar una identitat pel que fa a la programació de música del festival Grec. Crec que aquest any és el que ens hem acostat més a la identitat que busco. Proposem projectes especials, singulars, produïts, que són més cars que programar un grup de gira, requereixen una inversió pública. Crec que el festival, aquest any, sí que té projectes singulars.

—Al món de la cultura, com a altres sectors, s'han cancel·lat artistes russos com a protesta per l'actualitat. Com l'heu gestionada, vosaltres, la guerra?

—Jo vaig tancar el festival al gener, per tant, la guerra no havia esclatat. Sí que hi ha un parell d'espectacles que parlen sobre països comunistes, però parlen de l'antiga Iugoslàvia. Vaig estar mirant si portàvem Kirill Serebrennikov, un dels directors més importants de Rússia ara, però ens vam fer enrere per problemes de visat i pressupos-

taris. Aquestes companyies viatgen amb cinquanta persones, per tant, es fa inabastable. Ho vam estar valorant seriosament, però ens vam fer enrere per la magnitud. Pràcticament, no existeix el teatre independent a Rússia i jo no soc de quotes: portar un director rus o ucraïnès és interessant si val més la pena que un altre i si el seu discurs ens arriba. A més, crec que tractem molts dels temes que hi ha darrere la guerra: l'obediència cega al poder, els visats i les fronteres, el comunisme...

—A la roda de premsa de presentació l'alcalde de Barcelona va remarcar que hi havia un cinquanta per cent de dones directores.

—Des de la segona edició que vaig dirigir — perquè la primera me la vaig trobar feta—, no he baixat mai del 40% de direcció femenina. Per mi, un percentatge de dones entre el 50% i el 60% és una obligació. Soc conscient del sostre de vidre, per tant, cada any truco a dones que crec que poden tenir projectes interessants. Llavors, un cop tinc el projecte, el valoro. No programaré una dona perquè sigui dona sinó perquè el seu projecte és interessant, però sí que l'animaré a presentar-lo.

—El format festival competeix amb les sales de teatre que fan programació durant tot l'any o les ajuda?

—Crec que el festival ajuda. En tot cas, el Grec no s'acaba amb el festival, és un dels agents més importants pel que fa a producció per a la temporada següent. El fet que sigui un festival públic fa que pugui oferir recursos. Intento que les produccions que fem no durin dos dies, i si duren dos dies, que tornin la temporada que ve. El Grec actua de productor i, per tant, crec que contribueix al sector i impulsa les arts escèniques.

—L'any passat explicava que, el 2021, el sector encara bevia de les produccions pagades els anys enrere i que "l'efecte rebot —l'empobriment— vindria el 2022". L'han notat?

—Sí, hem notat l'efecte rebot aquest any. Ha estat especialment complicat aixecar produccions. A escala internacional, molts teatres han estat tancats fins al gener, per tant jo no he aconseguit, fins a l'últim moment, trobar produccions de mida gran. Trobar noves produccions interessants m'ha costat molt. I també m'ha costat molt aixecar coproduccions locals. A les companyies els costava arriscar-se a fer produccions de certa envergadura. En canvi, per al 2023, tot el contrari. Tenim sobredosi de propostes. Si aquest any havia de picar portes i aixecar recursos, per a l'any que ve ja tenim moltíssimes propostes sobre la taula. Ens costarà triar.

—Per tant, avui, la salut del teatre català és...

—Al sector, en general, li està costant activar els circuits de difusió. Coordinar és complicat, s'ha de fer amb temps i està costant arrancar, però no ho veig impossible. A escala europea, per exemple, ara és un moment de bona oportunitat. Les companyies catalanes estan trobant bona recepció a Europa quan moltes vegades les portes estaven tancades. Hi ha companyies que comencen a activar-se fort i crec que serà un bon any per a elles.

—Més a fora que a casa?

—Estic notant molta mirada de l'Estat espanyol cap al festival Grec. Hi ha un canvi de generació en els programadors, hi ha gent més jove, amb ganes de fer coses més contemporànies... Per tant, crec que hi ha una bona oportunitat. De fet, fem la setmana de professionals del festival, ja tenim més de 160 inscrits i ve molta gent de l'Estat espanyol, fet que no havia passat mai.

—Quines tres recomanacions faria per a aquest Grec 2022?

—M'agradaria destacar The Wooster Group, que no ve a Espanya des de 2005; ens ha costat moltíssim, i fan un espectacle molt interessant sobre la discriminació dels negres a Texas —*The B-Side: "Negro Folklore from Texas State Prisons"*. Plantegen un triangle entre música popular, discurs contemporani i una producció que no s'ha vist a Europa. És divertit, profund i crec que és un dels imperdibles del festival.

—En segon lloc...

—Tinc moltes ganes que vingui *En trànsit*, del director iranià Amir Reza Kohostani. No sabem gairebé res del teatre iranià i, en canvi, és un teatre que em recorda molt l'època franquista a Barcelona. Les coses no es poden dir, sembla que no passi res, però per sota hi ha una bomba i moltes coses amagades. Parla de Marsella, de l'època nazi, dels problemes amb els visats per travessar fronteres... Per tant, el lector que li interessin aquestes reflexions sobre migracions gaudirà de la feina d'un director de l'Iran. Sobretot si li agrada el cinema ira-

nià, amb aquesta lentitud aparent, però amb càrrega profunda.

—I per acabar...

—La tercera és l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya (OBC) i Alba G. Corral. Des del 1991 que l'OBC no era al teatre Grec. Tota una orquestra simfònica tocant Mahler, amb *La cançó de la terra*, que és una peça exquisida, amb les projeccions de fons de l'Alba G. Corral, que són retrats del delta de l'Ebre, em sembla que serà una de les peces boniques del festival.

—Va agafar la direcció del Grec el febrer del 2017; per tant, fa sis edicions que és al capdavant del Grec. N'hi haurà una setena?

—Porto sis edicions al capdavant del Grec, però dues van ser en pandèmia i una que em vaig trobar el Grec ja fet, per tant, es fa difícil de comptar. Però sí, com a responsable ho he estat aquestes darreres sis i el 2023 ho continuaré sent. Més enllà, encara no t'ho puc contestar, depèn de les eleccions de l'any que ve. ●

PROCÉS A MARGARIDA PORETE
RAFAEL FABREGAT

34
PREMI OCTUBRE PERE CAPELLÀ DE TEATRE 2021
EX AEQUO

PROCÉS A MARGARIDA PORETE
de RAFAEL FABREGAT
Premi Octubre Pere Capellà de Teatre 2021 *ex aequo*

NOVETATS 3i4
Edicions Tres i Quatre / València

Pots seguir-nos a **Facebook** i **Twitter**
Visita la nostra botiga virtual en www.tresiquatre.cat